

Bronlaak Journaal

mei 2018

**Rode draad:
Gemeenschap**

Bronlaak

DeSeizoenen

Voorwoord

“Het leven beleven”. Dit is wat Celine Belderok, senior orthopedagoog, laatst zei toen we met elkaar spraken over de identiteit van onze gemeenschap. Het is zo’n zinnetje wat regelmatig weer in mijn gedachte komt en wat veel betekenis heeft.

Als mensen aan mij vragen waar ik werk en wat er zo bijzonder is aan Bronlaak vind ik dat altijd moeilijk om in woorden te vangen. Daarom nodig ik iedereen altijd van harte uit om een keer een bezoek te brengen aan Bronlaak en gewoon te beleven wat er bijzonder is aan onze gemeenschap. Als ik later aan mensen die Bronlaak hebben bezocht, vraag hoe ze het hebben ervaren, krijg ik altijd enthousiaste verhalen te horen.

Mensen zijn onder de indruk van het prachtige landgoed, de mooie oude bomen, de werkgebieden, de winkel en de mooie producten die daar verkocht worden, de sfeer van het cultureel café, de hartelijkheid van het personeel en de openhartigheid van bewoners die je spontaan aanspreken. Bronlaak is

bij uitstek een plek om het leven te beleven.

Pas als mensen een bezoek hebben gebracht vertel ik ze over de verbondenheid die er onderling is, de betekenis van de werkgebieden voor onze bewoners, de ontstaansgeschiedenis, de opwonenden en de betrokkenheid van familieleden.

En als je onze gemeenschap, ook als bezoeker, eenmaal beleefd hebt, wordt een gesprek over wat onze gemeenschap zo bijzonder maakt meteen een stuk makkelijker. Woorden die je in verband brengt met wat onze gemeenschap bijzonder maakt, krijgen betekenis in het licht van wat mensen gezien en ervaren hebben.

De verhalen in deze editie van het Bronlaakjournaal gaan allemaal over onze bijzondere woon- en werkgemeenschap.

Ik wens iedereen veel leesplezier!

Met vriendelijke groet,

Susan van Wijchen

Locatiemanager Bronlaak

De geschiedenis van de open dag op Bronlaak

Dit jaar zal voor de 19e keer een open dag op Bronlaak worden gehouden. In 1982 was dat voor het eerst. Ik werkte toen nog niet op Bronlaak, maar ik was er wel op die eerste open dag, als bezoeker.

Ik woonde toen in St. Anthonis en ik had natuurlijk wel eens van Bronlaak gehoord, maar ik was er nog nooit geweest. Als je er langs kwam over de Gemertseweg, zag je alleen een dicht bos en het begin van een donkere oprijlaan met daarvoor een niet echt uitnodigend bord:

**Bronlaak Instituut voor werktherapie
Verboden toegang voor onbevoegden**

Ik denk dat de mensen die Bronlaak in de decennia voor 1982 bestuurd hebben, heel goede redenen hadden om Bronlaak wat van de buitenwereld af te schermen. Op Bronlaak werd vanaf de oprichting in 1948 gewerkt volgens antroposofische sociaal-therapeutische principes. Een gemeenschap waar mensen met en zonder handicap samen woonden en werkten en dat was sterk afwijkend van alles wat tot de jaren 80 van de vorige eeuw gangbaar was in de zorg voor mensen met een verstandelijke beperking. Ook naar antroposofie werd hier in het katholieke zuiden argwanend gekeken. Het gevolg hiervan was echter wel dat voor veel mensen uit de omgeving, ook voor mij, Bronlaak omgeven was met een waas van geheimzinnigheid. Er werden allerlei rare verhalen over verteld, die lang niet allemaal positief waren.

Volgens Wim van der Brug, die kort daarvoor aangetreden was als nieuwe directeur, was dat nu juist de reden om een open dag te organiseren. De tijden waren veranderd en ook de opvattingen in de zorg. In 1982 wilde Bronlaak

de omgeving laten zien waar het voor stond en hoe er geleefd en gewerkt werd.

Ik herinner me nog dat er in de weken voor Pinksteren in de plaatselijke kranten boeiende artikelen verschenen over Bronlaak, de leefwerk-gemeenschap, de werkgebieden, de biologisch-dynamische land- en tuinbouw en de antroposofie. En er werd een open dag aangekondigd op 2^e Pinksterdag. Onze belangstelling was gewekt en wij besloten met het hele gezin om, ondanks het druilerige weer, eens een kijkje op Bronlaak te gaan nemen. Volgens de krant konden we vanaf 10.00 uur terecht en dus arriveerden we tegen tien als een van de eerste bezoekers per fiets bij de inrit van Bronlaak. We passeerden het bord met verboden toegang en fietsten die donkere oprijlaan op. Het was inmiddels wel droog, maar die ochtend had het nog geregend en de bomen langs de oprijlaan waren nog niet zo hoog opgesnoeid als nu. Die druipende takken hingen vlak boven ons hoofd. Waar nu de parkeerplaatsen, het Pinksterhuis en de huizen staan was toen nog een donker naaldbos, dus

links en rechts van ons zagen we een somber donker druipend bos.

Ter hoogte van het Koetshuis kwamen we uit het bos. Groter contrast was nauwelijks denkbaar: in mijn herinnering brak juist toen de zon door en we zagen daar het prachtige landschap en een mooie villa. Vanaf het Grote Huis kwamen ons vriendelijk lachende mensen tegemoet met uitgestoken handen die ons met een 'hartelijk welkom op Bronlaak' begroetten. Die warme gastvrije sfeer en de trots waarmee de bewoners ons hun werk lieten zien heeft destijds een diepe indruk op me gemaakt. Evenals de bevoegenheid waarmee hun begeleiders onze vragen beantwoordden. Onze kinderen maakten kaarsen en genoten van de dieren op de boerderij. Uiteindelijk bleven we veel langer op Bronlaak dan we oorspronkelijk van plan waren.

Als iemand me toen verteld had dat ik twee jaar later zelf op Bronlaak zou gaan werken, had ik dat niet voor mogelijk gehouden. Want ik vond het allemaal wel prachtig en alternatief, maar als een professionele zorgorganisatie zag het er toen echt nog niet uit.

Bronlaak in die tijd was voornamelijk een verzameling van houten gebouwtjes en woonwagens. Het Grote Huis zag er van buiten bijna net zo uit als nu, maar zonder de uitbouw van de receptie en de kantoren. Waar nu de winkel is woonde toen een hele woongroep in een viertal kamers. Het Koetshuis was er ook en op de plek van de huidige technische dienst/ linnenkamer stond een stenen gebouwtje waar de twee medewerkers van de technische dienst hun onderkomen hadden en daar was ook een broodbakkerij. Ongeveer op de plek waar nu Helianthus staat, stond een houten barak, Triton genaamd, waar drie werkgebieden in gehuisvest waren: de weverij, de kaarsenmakerij en de pottenbakkerij. De groentetuin was er natuurlijk ook al en ook de grote kas, maar het gebouw De Kiem nog niet. De tuingroep had

toen een onderkomen in een houten schuurtje. Daar waar nu de boerderij is, stond alleen nog maar een oude houten stal en wat krakkemik-kige varkens- en kippenhokken. Er stond ook een stacaravan waar een medewerker woonde. Verder was er nog de houtwerkplaats en daartegenover, waar nu Papyrus staat, stond een laag houten gebouwtje dat het Pinksterhuis heette. Belakane, Veerhuis, Parcival, Pottenbakkerij en Sylvester waren er nog niet. Op de plek van het huidige Pinksterhuis was toen nog een dicht bos evenals op de plaatsen waar nu Eenhoorn, Sterrenboom, Baldur, Willehelm, Peronniek, Bolthorn, Cassiopeia, Tom Fiedlerhuis, Gawein, Regenboog en De Kaan staan.

Er woonden op Bronlaak toen zo'n veertig bewoners, allemaal mannen, maar dat zou niet lang daarna veranderen. In de door Wim van der Brug ingezette vernieuwingsgolf startte Bronlaak kort daarna in St. Anthonis, als eerste instelling in Nederland, een groepswoning in een nieuwbouwwijk: het Antonideshuis. En toen kwamen ook de eerste acht vrouwen naar Bronlaak.

Die eerste open dag was een groot succes en voor herhaling vatbaar. Bronlaak besloot om dit over twee jaar nog eens te doen. En twee jaar later op tweede Pinksterdag 1984 was ik op de tweede open dag weer present, weer als bezoeker maar toen was ik er inmiddels al wat vaker geweest. Eerst op sollicitatiegesprek en ook had ik al twee dagen op de werkgebieden en woonhuizen mee gewerkt om met iedereen kennis te maken. Want zo ging dat toen nog; als er op Bronlaak een nieuwe medewerker nodig was, moesten zoveel mogelijk mensen met hem of haar kennis maken en hun zegje er over doen, voordat hij of zij aangenomen kon worden.

Op deze tweede Pinksterdag 1984 werkte ik nog binnen de opzegtermijn van mijn vorige baan maar wist ik al dat ik enkele maanden

later dagelijks naar Bronlaak zou gaan en deel mocht gaan nemen aan de verdere ontwikkeling van deze leefwerkgemeenschap.

En vanaf toen heb ik elke twee jaar mee geholpen aan de organisatie van de open dag. Ik heb het altijd een van de leukste delen van mijn bezigheden op Bronlaak gevonden. Na mijn pensioen ben ik als vrijwilliger bij de organisatie van de open dag betrokken gebleven

Vanaf die eerste open dag is Bronlaak in uiterlijke zin wel veel veranderd, maar de opzet van de open dag is in wezen nog hetzelfde: de bewoners laten zien waar ze wonen en werken. Onder het publiek dat massaal toestroomt bevinden zich familieleden en bekenden van bewoners en medewerkers, daarnaast ouders die zich oriënteren op een toekomstige plek voor hun verstandelijk beperkt kind en er komen ook wel belangstellenden voor een baan op Bronlaak. Maar een groot deel van de bezoekers bestaat uit mensen die van heinde en ver komen om er gewoon een gezellig dagje uit van te maken. Velen van hen komen elke twee jaar opnieuw. Duizenden mensen vinden het kennelijk keer op keer de moeite waard om naar de open dag op Bronlaak te komen. Dat is erg bijzonder. Ik hoorde wel eens van collega's van andere zorginstellingen dat ze blij waren als ze honderd bezoekers op een open dag mochten ontvangen en ze reageerden altijd ongelovig als ik hen vertelde over de open dagen bij Bronlaak.

Het precieze aantal bezoekers is moeilijk vast te stellen, omdat het publiek langs verschillende ingangen binnen kan komen, maar we hebben wel eens pogingen ondernomen door kinderen van medewerkers met tellers bij de ingangen te zetten. Ik meen dat we toen ergens tussen 3000 en 3500 uitkwamen. Op de open dag is het bijna altijd mooi weer, maar zelfs als het regenachtig of buiig weer was lieten de bezoekers ons niet in de steek. Wel

was een keer toen het erg veel geregend had, het parkeerweiland zo nat dat de boeren nog lang bezig zijn geweest om met de trekker auto's uit het weiland te trekken.

Ik vind de open dag telkens weer één groot feest. Naast de open werkgebieden en woonhuizen zijn er diverse optredens van muziekgroepen en andere artiesten en traditiegetrouw sluiten we tegen 16.00 uur altijd af met een concert op het grasveld bij het Pinksterhuis. Daarna beginnen de bezoekers langzaam aan te vertrekken. Eén keer toen de Oploose fanfare net het laatste nummer beëindigd had, klonk er gelijk met het applaus een harde donderslag en barstte er een stortbui los. Die keer waren de bezoekers wel heel snel vertrokken.

Vaak hebben we gefilosofeerd over wat de aantrekkingskracht van Bronlaak is, waardoor zo veel mensen steeds weer komen. Zijn het de bewoners die de mensen onbevangen tegemoet treden? Is het de feestelijke stemming of het mooie landschap? Uit reacties van bezoekers hoor je vaak dat er op Bronlaak een bijzondere sfeer heerst. Wat dat dan precies is, is moeilijk uit te leggen, maar ik moet dan wel altijd weer denken aan mijn eigen eerste kennismaking met Bronlaak. Wat ik persoonlijk als medewerker ook wel beleefde was dat je door de reacties van de bezoekers er weer aan herinnerd werd wat een mooie en bijzondere werkplek Bronlaak is, wat je door alle beslommingen in het werk en de waan van de dag wel eens kon vergeten. Zeker is in elk geval dat de tweejaarlijkse open dag veel heeft betekend voor de acceptatie van de bewoners in de omliggende dorpen en het positieve beeld dat de omgeving van Bronlaak heeft.

Mat Arts

Zussen kiezen voor Els...

Voor het Bronlaak Journaal met als thema 'Gemeenschap' werden wij als zussen van Els Klauwer benaderd met de vragen; "Wat is jullie gevoel, wat spreekt jullie zo aan, waarom kiezen jullie voor Bronlaak?"

Cecilia Toonen- Klauwer, tweelingzus van Els, vrijwillig onderhoud ik de tuin van de Baldur en ben actief bij het jaarlijkse Carnavalsfeest.

Ben geboren als één van een tweeling in het Brabantse dorp Oploo, dan is de naam Bronlaak daar ook mee verbonden. We waren op een broer na de jongste uit een gezin van 9 kinderen. Ongetwijfeld zal de naam Bronlaak menig keer vernoemd zijn, o.a. bij het 'kousenstoppen' wat menig dorpsgenoot toen deed. Sinds mijn oudste zus Maria ging werken in de keuken van Bronlaak is die plek verweven met ons gezin. Heb er zelf ook als vakantiekracht gewerkt. Wat mijn gevoel over het leven op Bronlaak is en wat mij aanspreekt is eigenlijk moeilijk te verwoorden. Bronlaak is een begrip. Je hebt er iets mee of niet.

Het gezin waaruit ik vandaan kom, is gezegend met twee bijzondere zussen, zus Beatrix, en zus Els die samen met mij de tweeling vormt en woont op Bronlaak. Zus Beatrix woont op 'Maria Roepaan' is nu 'Dichterbij' en zus Els woonde thuis. Menig keer werden we verrast met een bezoek van bewoners van Bronlaak o.a. Jean Louis en Jan v.d. Wouwer zij brachten

Bronlaak dichtbij en vertelde over het samenleven in dat voor mij kleine dorpje in De Peel aan de rand van ons dorp Oploo. De rust, de natuur, het samen opbouwen en werken aan een waardevolle toekomst, deel uitmaken van de samenleving en zelfvoorzienend zijn, met alle dorpen om dit kleine dorpje heen er mogen zijn. Wel op antroposofische wijze, wat voor mij en meerdere mensen in de omgeving onbekend was. Ondanks dat ik Bronlaak al langken ben ik het beter gaan begrijpen sinds zus Els er 15 jaar geleden is gaan wonen. De keuze lag wel en niet voor de hand, omdat wij ook goede ervaringen hadden met 'Dichterbij' waar zus Beatrix meervoudig gehandicapt al jaren woonde en zus Els kan best veel ondanks haar beperking, o.a. niet praten.

Na 42 jaar thuis gewoond te hebben kwam ook voor zus Els de mogelijkheid om haar ouderlijk huis te verlaten. 'Dichterbij' zou een logische keuze geweest zijn, omdat zus Beatrix daar al jaren woont naar ieders tevredenheid. Toch hebben we gekozen voor Bronlaak, samen in overleg met Moeke, zijn we tot deze keuze gekomen, ook ik had daar een rol in want mijn tweelingzus Els ging nu ook uit

huis wonen. Dat was toch wel even anders. Ik zelf woon sinds mijn huwelijk uit huis, maar zus Els was nog steeds thuis in het vertrouwde ouderlijk huis. Bronlaak lag dichtbij en dat was bij ons Moeke toch wel de doorslaggevende rol, waar ik mij als tweelingzus van Els goed in kon vinden.

We blijven kiezen voor Bronlaak ondanks dat er ook momenten zijn dat ik het moeilijk vind om mijn zus Els daar achter te laten.

Maar gelukkig hebben we elkaar steeds weer gevonden!

Maria Klauwer, oudste zus van Els, werkzaam als begeleiderkok in de keuken van Bronlaak.

Mijn eerste gevoel over het leven van Bronlaak dateert van 1970, toen ik de kans kreeg er vakantiewerk te doen. Later ging ik er als kok werken in de keuken. Allereerst waren er die bijzondere bewoners en hun begeleiding, het unieke park, het mooie landhuis, de rust, de antroposofie, de cultuur, de organische gebouwen. De Biologisch-dynamische tuin, de BD-boerderij, de keuken waar we samen de BD-maaltijden bereiden, om daarna samen van deze maaltijden genieten. De jaarfeesten, het vaste ritme

door het jaar heen. Samen muziek maken, toneel spelen, eurutmie, schilderen, pottenbakken, hout bewerken, bosonderhoud, de was verzorgen, technische dienst, bakkerij, enz.

Bronlaak voelt als een warm bad met vele mogelijkheden en kansen, om te groeien, elke bewoner met zijn eigen kwaliteiten, ieder heeft zijn eigen zinvolle taak in het geheel. Samen naast en met elkaar bouwt Bronlaak aan één gemeenschap.

Dit Bronlaak-gevoel spreekt mij zeer aan, vooral de zinvolle dagbesteding, waar ieder zijn steentje aan bij kan dragen voor de gemeenschap.

In mijn eerste werkzame periode was Bronlaak veel kleiner en woonden er alleen mannelijke bewoners. In 1982 kwam daar verandering in en kwamen de eerste dames in een buitenhuis van Bronlaak in Sint Anthonis wonen. Zus Els woonde thuis bij Papa en Moeke en was op de dagbesteding van 'Dichterbij' in Oeffelt. Els was

inmiddels een volwassen vrouw.

Via Mat Arts hoorde ik dat men op Bronlaak overwoog dagbesteding aan te bieden. Ik zag kansen voor mijn zus Els, Bronlaak ligt dicht bij Oploo, ik heb dit met mijn ouders besproken, Moeke kende Bronlaak van mijn verhalen en de mensen van Bronlaak die bij ons op bezoek kwamen. Papa kende Bronlaak als timmerman die daar wel eens een klus klaarde en diverse ontmoetingen had met o.a. mevrouw Gevers.

Zo is Els overdag op Bronlaak gekomen, Els werd elke dag met de taxi thuis opgehaald en gebracht om op Bronlaak te gaan werken bij de Toermalijn o.l.v. Odi. Al gauw was Els helemaal in haar element. Els logeerde een paar keer op Bronlaak dit was niet alle keren een succes.

Els woonden na dat Papa was overleden nog tot haar 42e jaar bij Moeke thuis tot dat dit een té grote zorg werd voor Moeke, een operatie bij Moeke bespoedigde het besluit dat zus Els op Bronlaak zou gaan wonen. Voor Moeke was

dit een hele grote stap, Els komt in 2002 op de Baldur wonen bij Ine en Jan Paymans als huisouders. Al heel snel voelde zus Els zich 'thuis' op Bronlaak. Inmiddels werkte ik weer op Bronlaak in de keuken en nam Els na mijn werk regelmatig mee op bezoek naar Moeke, dan merkte ik hoe zus Els groeide op deze plek en hoe ze het er naar de zin heeft. Ze vind het heel gezellig bij Moeke maar wil daarna ook graag naar huis. Dit geeft ze duidelijk aan.

Na een poos begrijpt Moeke dat Els haar plek heeft gevonden, daar zijn we blij mee. Haar 'thuis' is nu op Bronlaak.

Als zus kies jij samen met je Moeke en je familie, voor jouw zus, wat jij denkt dat het beste voor haar is. En wanneer weet je nou écht, wat het beste is?

Nu Moeke is overleden draag je deze verantwoordelijkheid met je andere zussen.

Zus Els blijft die bijzondere zus waar jij het beste voor wil en dat is met alle ervaringen die ik in de loop der jaren opdeed op Bronlaak. Op de Baldur bij poes Swinny, dichtbij het Pinksterhuis waar regelmatig voorstellingen zijn. Waar het werkgebied van Els is, waar ze zelfstandig naar toe kan lopen. En waar ze tijdens een wandelingetje over het terrein, even naar de ezel kan gaan om deze te begroeten.

Al ruim 15 jaar woont Els nu op Bronlaak. Alles is en blijft in beweging, met ups en soms downs, dat wel. We blijven alert en gelukkig zijn we er tot nu toe steeds samen uitgekomen.

Els, Cecilia en Maria

De plaats van ons dorpscafé binnen de Bronlaakgemeenschap

Eerlijk gezegd vind ik het haast niet te geloven dat ons dorpscafé deze maand alweer vijf jaar bestaat. Wat is de tijd snel gegaan!

Ongeveer zes jaar geleden werd er over hun wensen m.b.t. de invulling van de vrije tijd een enquête gehouden onder onze bewoners. Met stip bovenaan stond de wens voor een ontmoetingsplek voor de bewoners in het weekend. Dan was er voor hen te weinig te doen op Bronlaak. En met dat gegeven zijn Toon, Joop en ik aan de slag gegaan.

Al snel kwamen we op het idee van een café maar we wilden dan wel een écht café met cafémeubilair en een terras. We wilden lekkere koffie kunnen serveren en er moest natuurlijk een bar komen, waar we de dranken zouden klaar kunnen maken. Een ruim assortiment aan echte dranken moest er komen, maar alles alcoholvrij, dat was van meet af aan duidelijk. We wilden ook optredens kunnen organiseren, de spelletjes- en filmavonden.

Maar het allerbelangrijkste was dat er eerst een plek zou zijn waar dit alles gerealiseerd zou kunnen worden. Er volgden gesprekken met

Hester Buijs en Anton Hunneman.

Uiteindelijk werd ervoor gekozen de Wando elke vrijdagavond om te toveren tot café.

De Stichting Vrienden van Bronlaak kwam met een ruime donatie en zo konden we beginnen. Joop ontwierp een vaste bar die vervolgens getimmerd en geplaatst werd; we gingen op zoek naar meubilair waarvan wij vonden dat het in de ruimte paste; we kozen terrasmeubels en er kwam een grote parasol.

Werkgebieden werden betrokken. Er werden kleedjes geweven in de Weverij, vaasjes gemaakt in de Potterij, bestelbriefjes geprint in Papyrus, houdertjes hiervoor gemaakt bij Obilot. We kochten werkkleding en maakten afspraken met de Waterman om onze was te verzorgen. Omdat we ons een café op Bronlaak niet konden voorstellen zonder bloemen uit de siertuin, zorgen de mensen van 't Hof er voor dat op vrijdagavond mooie boeketjes voor ons klaarstaan. De Wando zorgt elke vrijdagavond voor lekkere appeltaart en koekjes.

Er wordt dus ook achter de schermen veel samengewerkt.

Inmiddels begon het café steeds meer vorm krijgen en het werd tijd om er de mensen bij te zoeken. Het moest een plek worden voor en door bewoners en daarom zochten we op de eerste plaats naar bewoners die er als vrijwilliger aan de slag wilden gaan.

Ook moesten we sjouwers hebben die op vrijdag- en zondagavond de boel wilden in- en uitruimen. En natuurlijk moesten deze bewoners genoeg ondersteuners hebben. Gelukkig hebben we al deze mensen gevonden! We werken nu met een ploeg van ongeveer 20 bewoners en 20 ondersteuners.

Een enkeling is afgehaakt, maar daar kregen we gelukkig ook weer vervanging voor. Eén van de laatste dingen die we vóór de opening moesten doen, was een naam voor het café bedenken. Deze vraag hebben we in onze groep gegooid en daar is de naam ons dorpscafé uit naar voren gekomen.

Ons dorpscafé heeft al heel snel zijn plaats gevonden binnen de Bronlaakgemeenschap. Het is inmiddels de ontmoetingsplek geworden die de bewoners zich wensten. Op vrijdagavond zijn er in de zonnekamer om de twee weken film- of spelletjesavonden. Eenmaal per maand hebben we een optreden, meestal op vrijdagavond, soms op zondagmiddag.

Op zaterdag gebeurt er ook van alles: de Seizoenenwandeling heeft zijn start en eindpunt bij ons en inmiddels hebben al heel wat bewoners hun verjaardagsfeest of jubileum bij ons gevierd.

Op zondagmiddag is het vaak druk, niet alleen met onze bewoners en hun familie maar ook met gasten van buiten. Fietsers en wandelaars weten ons ook steeds vaker te vinden. Er wordt gekletst, gelachen, gelezen of een spelletje gedaan. Kortom, het is een echt café maar er wordt gelukkig nooit teveel gedronken...

Zo genieten we met elkaar van de fijne sfeer waarin iedereen zichzelf mag zijn. We horen vaak dat het er zo gezellig is en dat iedereen zich welkom voelt.

Daar kunnen wij nog jaren op vooruit!

Fransje Aarts

Behulpzaam

mijn werk in de halm winkel
bakken vullen
boodschappen wegbrengen
bestellingen uitpakken
af en toe scannen
allemaal leuk werk

behulpzaam zijn
vind ik fijn

met collega's samenwerken
elkaar accepteren
pauzes om te kletsen
zo hou je contact
sociaal netwerk is dat
en alle collega's zijn leuk

Malon Peters

Hoe is het om te wonen en/of te werken op Bronlaak?

Om deze vraag te beantwoorden kwamen de leden van de Bewonersraad onlangs bij elkaar. Ik zal ze eerste even voorstellen:

Rob Israël is voorzitter van de Bewonersraad, hij woont begeleid zelfstandig in een bejaardenwoning in Sint Anthonis. Hij heeft jarenlang als kaasmaker bij de boerderij gewerkt. De laatste jaren werkte hij nog parttime bij Het Hoogveld, inmiddels is hij met pensioen. Hij heeft als kind in De Zonnehuizen gewoond en als volwassene een aantal jaren op De Vijfprong in Vorden. Rob is nog altijd actief betrokken bij het reilen en zeilen op Bronlaak. Hij maakt deel uit van de jaarfeestengroep en zat tot vorig jaar in de voorbereidingsgroep van de Bewonersconferentie. Hij werkt een paar keer per maand in ons dorpscafé.

Michel Faber is net begonnen aan zijn tweede termijn bij de Bewonersraad. Hij is hulpvoorzitter en vervangt Rob als die er niet is. Michel woonde als kind op Stenia en woont sinds lange tijd in De Regenboog, hij werkt in de Bosgroep.

Af en toe werkt hij in ons dorpscafé.

Robert Koorengewel woonde vroeger op Christophorus. Hij woont vanaf het begin af aan op Ard Lea. Voor die tijd woonde hij bij Belakane. Hij werkt bij de Klussendienst. Op vrijdagmiddag helpt hij bij het opbouwen van het café en op zondag bij de motorcross. Op zaterdag doet hij van alles bij voetbalclub Olympia in Boxmeer.

Sjanneke Hoeks is de enige dame in onze Bewonersraad. Zij zit er nog maar net bij en vindt dit heel leuk. Sjanneke heeft vijf jaar in de Zonnehuizen in Zeist gewoond en woont nu al een tijd in De Bron in Sint Anthonis. Als het weer meezit gaat ze zelfstandig met de fiets op en neer naar Bronlaak. Ze werkte bij de Foyer maar sinds kort werkt ze in de keuken en heeft het daar erg goed naar haar zin! Ze werkt tweemaal per maand in ons dorpscafé.

Christian Lucas is secretaris van de Bewonersraad. Hij leest graag én goed de verslagen van de grote vergaderingen aan ons voor. Christian woont al heel lang in de Sterrenboom

en dat bevalt hem goed. Hij werkt bij de Bosgroep en twee keer per maand in ons dorpscafé. Christian woonde, voordat hij naar Bronlaak, kwam bij zijn ouders in Sambeek. Als het mooi weer is gaat hij daar soms op de fiets naartoe. **Rik van de Logt** tenslotte. Als kind woonde Rik op de Michaelshoeve en hij is in 2001 bij de Belakane komen wonen. Hij zit ook nog maar net in de Bewonersraad maar heeft er vroeger ook al eens in gezeten. Hij houdt van vergaderen en houdt alles in de gaten! Rik werkt op twee plekken: Papyrus en Foyer. Daarnaast is hij ook nog tweemaal per maand als vrijwilliger aan het werk in ons dorpscafé.

Hoe vinden zij het om op Bronlaak te werken?

Rob vertelt dat hij het heerlijk vindt om nu niet meer te hoeven werken! Hij heeft het met veel plezier gedaan maar geniet nu van de tijd die hij heeft om o.a. bij anderen op bezoek te gaan. En zoals gezegd is hij nog actief in allerlei werkgroepen.

Hij is blij dat er nog zulke gemeenschappen als Bronlaak

bestaan en dat hij niet in een massa-instelling woont. Rob: als kind mocht ik al proeven van de antroposofie in het dagelijks leven en ergens ben ik er trots op om deel uit te maken van de Bronlaakgemeenschap omdat dit het eerste volwasseneninstituut was. Robert moet er even over nadenken.

Als hij dit gedaan heeft vertelt hij dat hij liever niet zoveel met de antroposofie te maken wil hebben. Hij vindt het moeilijk om dit uit te leggen. Hij vindt zijn werk wel leuk maar als hij dit niet zou hebben, ging hij gewoon altijd oud ijzer ophalen. Dat zit in zijn familie zegt hij.

Michel vindt het fijn dat hij altijd buiten in de bossen werkt en zou zich vervelen als hij dit niet zou kunnen doen. Christian zou zijn werk niet willen missen. Sjanneke zou het heel saai vinden als zij dit werk niet zou hebben. Rik werkt met veel plezier zowel bij Papyrus als bij de foyergroep.

Hoe is het om op Bronlaak of in een buitenhuis te wonen?

Het bevalt iedereen heel goed om samen met anderen in een huis te wonen, hoewel het Rob goed bevalt om alleen te wonen.

Als voordelen van het samenwonen noemen de bewoners:

- het is gezelliger;
- je hebt bij Bronlaak de vrijheid om zelfstandig (als je dit kan) naar bijvoorbeeld de stad te gaan;
- je kan van elkaar leren;
- samen de dag beginnen en eindigen;
- samen koken;
- samenwerken: op zondag de stoelen klaarzetten en opruimen;

- samen koffiedrinken;
- samen op vakantie gaan (of zelfstandig met de buitenhof);
- het goed met elkaar kunnen vinden;
- samen lachen.

Eigenlijk kan geen van de bewoners zich voorstellen hoe het zou zijn om geen deel uit te maken van de Bronlaakgemeenschap..

Met dank aan: Rob, Michel, Sjanneke, Christian, Robert en Rik

Fransje Aarts

Groepsfiets Peronniek

Bij woonhuis Peronniek heeft men een fiets gekregen van een van de ouders. Een fijn vervoermiddel voor op het Bronlaakterrein.

Cees en Joke bedankt hiervoor!

Team Peronniek

Vrijwilligers aan het woord

Toos Brienen in gesprek met Hans en Marja van Gend. Twee mensen die als vrijwilliger de Seizoenenwandeling op Bronlaak organiseren en in het dorpscafé regelmatig te vinden zijn, waar zij het team van het dorpscafé ondersteunen.

Wat heeft jullie naar Bronlaak gebracht?

Vroeger waren wij al bekend met deze omgeving. Daarna zijn we lang weg geweest, maar twee jaar geleden zijn we weer teruggekeerd naar deze regio. Het landgoed waar Bronlaak gelegen is, bleef trekken om te wandelen en zo werden we ook erg nieuwsgierig naar de Bronlaak gemeenschap. Daarom hebben we met jou, de coördinator vrijwilligers, contact gezocht met de vraag: wat is er voor ons zoal te doen op Bronlaak? Vanwege onze ervaring bij het exploiteren van een horeca gelegenheid, en onze hobby, wandelen, leek het logisch om in het dorpscafé aan de slag te gaan. En enkele maanden later hebben we de eerste seizoenenwandeling georganiseerd. Dat zijn we blijven doen en met heel veel plezier!

Voel je je onderdeel van de gemeenschap en wat doet dat met je?

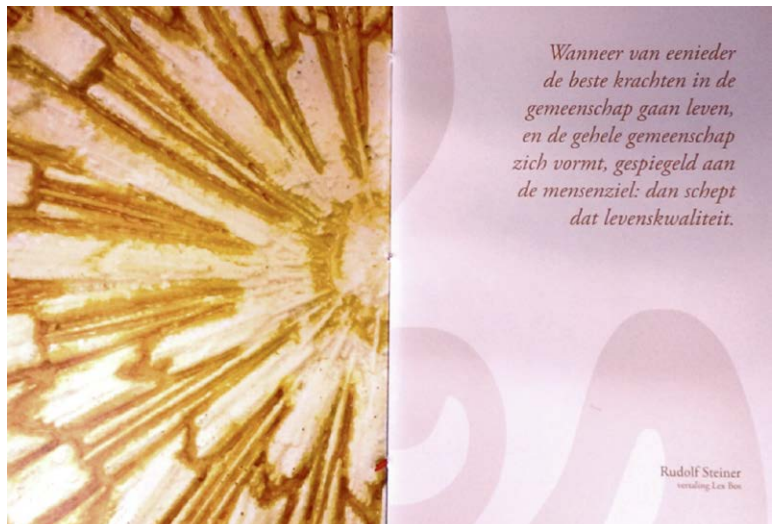
Ja, hoe men hier met elkaar omgaat, heel respectvol, ja, dat treft ons in het bijzonder. Vaak staan we te kijken en te luisteren naar de bewoners en worden we geraakt, het ontroert ons.... Het is deze manier van met elkaar omgaan, waar we nu zelf een onderdeel van zijn geworden, wat we mooi vinden. Het is zo zichtbaar dat men hier veel met en voor elkaar doet. En we ervaren het nu zelf. In de loop van de tijd zijn we ons daarom ook steeds meer onderdeel van de gemeenschap Bronlaak gaan voelen.

Wat is jullie bijdrage aan de gemeenschap?

We hebben aandacht voor elke individuele persoon en door de ander te zien, door oprechte belangstelling te tonen, vaak door een praatje te maken en een luisterend oor te bieden, dragen wij ons steentje bij.

Wat valt jullie in het bijzonder op tussen de mensen binnen deze gemeenschap?

De wederzijdse zorg is heel zichtbaar. De cliënten die zorg dragen voor de medewerker, de liefde die zij geven en omgekeerd. Het gaat echt twee kanten uit. Dit vinden wij bijzonder om te ervaren. Wij hopen dat we nog heel lang deel uit mogen maken van deze warme gemeenschap.

Toos Brienen

Wonen op Bronlaak

Hier ben ik opgegroeid. Als dochter van huisouders. In die tijd met veel andere kinderen en dat was fantastisch! Een enorm groot en veilig speelterrein waar we allemaal samen speelden. Het contact met de bewoners was heel vanzelfsprekend. Soms gingen we een stukje fietsen met de ene cliënt, zwemmen met de andere of zingen en gitaar spelen met nog iemand anders. In die tijd gingen we nog als gezin mee op vakantie en zongen de bewoners van de Belakane, waar mijn ouders huisouders waren 's morgens bij ons aan de deur een verjaardagslied. We kwamen ook op hun verjaardagen, we vierden jaarfeesten samen, gingen samen naar voorstellingen in de zaal en traden allemaal op met de 'smartlappenavond'. Het gevoel van dit contact was er een van kameraden of zelfs wel een beetje familie. Een grote, warme gemeenschap.

Uiteindelijk ben ik hier weer terug gekomen om te werken en later samen met mijn man Guy, die hier ook werkt, en kinderen gaan wonen. Ook nu ervaren wij weer het gevoel van een gemeenschap. Bewoners genieten van de kinderen en voelen zich heel nauw met hen verbonden. Lieve en Lila groeien op met enthousiaste, vrolijke geïnteresseerde mensen om hen heen en vinden dit gewoon. Ze waren eerst verbaasd als in een dorp of stad niet iedereen hen kent en een praatje maakt. Als begeleider op Bronlaak ervaar ik echt een meerwaarde van kinderen op het terrein. We zijn vrienden/familie voor hen. Als een cliënt boos of verdrietig is, kunnen ze zo ervaren aan het contact met onze kinderen of die van Job en Sofie. Ze voelen zich dan ook waardevol en hebben het gevoel dat ze iets betekend hebben in de opvoeding of het troosten of blij maken van de kinderen.

Maar ook als volwassenen hebben we hier heel wat vrienden. Vriendschappen die soms enkel bestaan uit een lach, een praatje en een High-five. Sommigen uit 4x per jaar samen een filmpje kijken of een keer samen gegeten hebben... het hoeft helemaal niet frequent en uitgebreid te zijn om dit vriendschapscontact te voelen. Toen wij gingen trouwen werden we echt gedragen door de gemeenschap. Iedereen leefde mee en bijna ieder werkgebied heeft ons geholpen en ons iets gegeven of geleend... het werd een topfeest, vooral door al die warmte en liefde. We zijn hier op het terrein getrouwd en zelfs al waren er veel bewoners niet bij, dan nog leken ze mee te genieten. Degenen die er wel bij waren vonden dit ook helemaal fantastisch. Er is hier zoveel warmte en blijdschap wie wil er nu niet zo leven? ik mis nog wel wat kinderen hoor... het zouden er veel meer mogen zijn...

Groetjes Janne

Op bezoek bij Linnendienst de Waterman

Een plaats waar het leven binnen Bronlaak met alle Bronlakers die daar wonen en werken ook zichtbaar- en beleefbaar wordt is het werkgebied de Linnendienst. Al jaren centraal op het Bronlaakterrein tussen de rondweg en het Grote Huis gelegen, wordt daar dag in dag uit de was gedaan voor iedereen die daar een of meerdere zakken vuile was achterlaat. Wanneer we misschien iets van onze gemeenschap willen opsnuiven, dan zou dat daar kunnen zijn. Laten we maar eens naar binnen gaan.

Als gast van de linnendienst kom je binnen in de ruimte waar de schone was gevouwen – en gesorteerd wordt. De ruimte is aangenaam schoon, er staan een paar grote tafels in, een wand met schoon en gevouwen vaat-, thee- en handdoeken, een wandrek met talloze grote blauwe kunststof bakken met de namen van de woonhuizen erop geplakt. Dagelijks werken hier gemiddeld zo'n 10 mannen en vrouwen Barbara, Eef, Krispijn, Annie, Daan, Pam, Paulien, Marchien, Maartje, Evelien en Peter. Daarnaast zijn er door de week als begeleider Bart, Ria, Wilma, Margot, Michelle en Brendy werkzaam.

Voor hoeveel mensen doen jullie hier nu eigenlijk de was? Eh de was..., dit moeten we eerst even nuanceren, we doen hier niet alle kleding wassen, maar alleen de bovenkleding en de broeken. Dit dan wel voor ongeveer 125-150 personen. Dus geen sokken en ondergoed want dat stinkt teveel. Daarnaast doen we alle was van de werkgebieden en alle washandjes, theedoeken, vaatdoeken, handdoeken, waszakken etc. We kunnen wel zeggen dat we eigenlijk behoorlijk teveel was hebben. Alle was moet in witte zakken aangeleverd worden. Al die zakken vuile was worden gewogen, de gewichten per huis of persoon genoteerd en aan het eind van de maand gefactureerd. Op zaterdag en zondag is de linnendienst gesloten, zodat we op maandag soms niet weten waar we moeten beginnen, zoveel waszakken liggen er.

Soms tot buiten aan toe. Maandag is een soort van vuilnisdag. En dan is het de taak van Eef en Crispijn om eerst al die zakken te wegen.

Vinden jullie wel eens iets tussen de vuile was?

Een luid gelach klinkt op, je kunt beter vragen wat we niet vinden tussen de was. Hilariteit: onderbroeken, strings, sleutels, portemonnees, schroeven en spijkertjes, muntjes, je kunt zo gek niet verzinnen of we zijn het al eens tegen gekomen.

En komt dat dan weer bij de rechtmatige eigenaar(resse) terecht? Meestal wel ja....

Wat moet je kunnen om in de linnenkamer te mogen werken?

Belangrijk is dat je goed met elkaar om kunt gaan, je moet kunnen was vouwen, je moet grapjes kunnen maken en er tegen kunnen dat er grappen gemaakt worden, we zitten namelijk de hele dag met elkaar binnen tussen deze vier muren. Maar je moet ook secuur en netjes zijn en als je kunt lezen is dat wel een pre.

Wat doen jullie nu in deze voorste ruimte precies?

Hier leggen we de schone was uit en opvouwen en in de blauwe bakken leggen. Verder strijken we hier een deel van de was. Dit is voornamelijk werk voor Denise, Annie, Marchien en Maarten.

Hoe weet je nu welke kleding in welke bakken moet? Dat weten we precies. In alle kleding staat de naam van wie het is. Op alle blauwe bakken staan de namen van de woonhuizen. En tot slot zie je de namen van alle bewoners en in welke huizen ze wonen, hier op deze borden staan, dus dan weet je precies in welke bak elk kledingstuk neer gelegd moet worden. Er zijn hier meerdere bewoners die alle namen van de bewoners kennen en ook nog weten in welk huis ze wonen. Is dat niet knap?

Wat is nu kenmerkend van de Linnendienst hier op Bronlaak? Nou, kenmerkend is dat we precies midden op het Bronlaakterrein gevestigd zijn. Daarnaast heeft het gebouw overal ramen dus we kunnen precies zien wie er naar ons toekomt. We zien eigenlijk alles. Daarnaast is het hier ook een soort ontmoetingsplek. Er komen iedere dag zoveel mensen langs om iets te brengen of om iets op te halen of die iets kwijt zijn of die iets willen hebben en dan is er altijd even tijd om een praatje te maken.

Wat is nu het voordeel van een eigen Linnendienst? Alle was kan toch ook gewoon naar een Wasserij gebracht worden? Er is niet een voordeel maar wel meerdere! De was is veel sneller schoon en retour afzender. Vandaag gebracht is morgen schoon. Daarnaast is het ook nog eens veel goedkoper voor de bewoners. Het sorteren, vouwen en afleveren zijn werkzaamheden die veel bewoners kunnen doen ook als het buiten koud is of wanneer het dagen regent.

Jullie vervullen hier op Bronlaak dus een soort van sociale functie. Wat anders: Wat doen jullie op gebied van milieu, wasmiddelen zijn nu niet bepaald milieu vriendelijk? Als het over milieuvriendelijkheid gaat dan zou ons advies zijn aan ieder die vuile was komt brengen: mis-

schien is het te overwegen om niet iedere dag allemaal schone kleren aan te trekken. Wij zijn hier op Bronlaak erg nette en schone mensen, tenminste dat is onze indruk, maar als je het milieu minder wilt belasten dan zou er minder was aangeleverd moeten worden.

Krijgen jullie iedere week alle aangeleverde was schoon? Normaal gesproken wel, maar als het niet lukt dan kunnen we dat altijd door de externe Wasserij laten wassen. Wanneer we meer ruimte zouden hebben zouden we ook meer was zelf kunnen doen. Voor de bewoners is dat dus veel goedkoper.

Dan laten we nog even een paar bewoners, de harde werkers van de Linnenkamer, aan het woord:

Hoe is het nu om hier het hele jaar door te werken? Barbara: 'Lekker met een muziekje aan de broeken vouwen is leuk'. Pam: 'Het leukste werkje hier is om alle was pakketten uit te zoeken, maar ik werk niet de hele week hier'. Crispijn: 'Was vouwen is niet leuk, wel alle schone was in de bakken doen en naar de huizen brengen'. Annie: 'Bloesjes vouwen en af en toe even buiten roken'. Peter: 'Het is hier de fijnste plek van het hele terrein'.

Kortom een werkgebied met perspectief en groeimogelijkheden, waar het sociale leven een belangrijke rol vervuld ook tijdens de werkzaamheden en waar het in ieder geval een vrolijke boel is.

Willem de Ridder

Wonen en werken op Bronlaak

Het was in 1995. De herfst kondigde zich aan. Destijds wonende met ons pasgeboren dochtertje in ons herenhuis in de binnenstad van Eindhoven. Ons wonen en werken in Eindhoven was enerzijds prima. Anderzijds bestond er voor ons de wens om binnen een antroposofische woon-werk gemeenschap te mogen leven. Zou dat mogelijk zijn?

In een kort telefoongesprek werden we uitgenodigd voor een rondleiding op Bronlaak. Ik weet nog dat we het terrein op kwamen rijden in onze deux chevaux. Nog niet uitgestapt keken we elkaar aan met beiden het gevoel 'we zijn vanuit ons huis in Eindhoven vertrokken om vervolgens thuis te komen op Bronlaak in Oploo'.

Er volgde een warm welkom met een beker kruidenthee in het Pinksterhuis waarna we een stukje mee werden genomen in de rijke historie en in het leven op Bronlaak. Hier werd vakmanschap, zorg voor elkaar en samenleven geoefend. Het gevoel van thuis komen werd voor ons nogmaals bevestigd. Onderweg van 'thuis' naar 'huis' was het besluit al snel genomen. 'Wij willen ons graag verbinden met de Bronlaakgemeenschap'. Zou Bronlaak dit ook willen? Adrie schreef als eerste zijn sollicitatiebrief. Werd uitgenodigd om een aantal dagen mee te werken in woonhuis 'de Ekster'. Adrie bleef en werkte vervolgens op verschillende groepen. In de tussentijd woonden we nog in Eindhoven en was er voorlopig nog geen zicht op 'wonen op Bronlaak'. Jammer. Toch, jaarfeesten vierden we als toen nog jong gezin al op Bronlaak. Om toch dichterbij 'thuis' te wonen zijn we verhuisd naar een nabij gelegen dorp. Onze zoon werd geboren. En kort daarna ben ik gaan werken op Bronlaak. Ruim 3 jaar later ging onze wens in vervulling, we mochten op Bronlaak komen wonen. Wat een feest! En nu jaren later kan ik zeggen dat dit tot vandaag de dag, de mooiste tijd in mijn leven is. Onze kinderen zijn spelend opgegroeid binnen deze prachtige gemeenschap, in een beeldschone omgeving.

Met een warm gevoel kijk ik terug naar de vele wandelingen die we maakten als gezin met of zonder onze burens. Voetbal, hockey en softbalwedstrijden met vele Bronlaakburens in de avond op het sportveld. Schaatsen op 'de Slink'.

Elke dag verse melk van de boerderij. Een kalfje geboren zien worden. Onze dochter leerde koeien melken, onze zoon koeien vangen!

Vroeg in de ochtend voor schooltijd op de boerderij Boer Willem en de andere boeren mogen helpen met het lammeren. Onze zoon leerde daarbij ook schapen vangen! Samenwerken met, maar vooral ook leren van de boeren.

Inmiddels is het 2018. Onze kinderen zijn volwassen. Onze dochter woont inmiddels in Eindhoven maar blijft zich verbonden voelen met

het leven op Bronlaak. Als het even kan, komt zij nog steeds helpen bijvoorbeeld met Kerstmis of tijdens de Open dag. Onze zoon woont nog bij ons op Bronlaak en is bijvoorbeeld BHV-er op Bronlaak. Er zijn maar weinig jaarfeesten/vieringen waarbij hij samen met zijn vriendin niet aanwezig is.

Tijden veranderen maar het warme gevoel dat het samen wonen, werken kortom het leven op Bronlaak geeft is nooit verdwenen. Wat ik nog steeds bijzonder vind is dat we elkaar hier eigenlijk altijd begroeten. Ja, dat vind ik mooi! Elke dag geeft ontmoetingen. Soms kort, soms langer. In goede en minder goede tijden. Tijdens werkuren maar ook tijdens de niet-werkuren, in de weekenddagen, in de avonden. Tijdens feestdagen. Gesprekken met woorden, soms zonder woorden, ‘stiltegesprekken’ in onze tuin met de poes in het zonnetje tussen ons in. Of ergens even gewoon samen op een bankje zitten. Nog niet zolang geleden had ik een vrije dag en die dag de buur-

man ook. Hoe fijn was het om even samen een kopje koffie te drinken en te mijmeren over de ‘Stille week’ en de boomspreuken, de bomentocht langs de 7 bomen die we met Palmzondag liepen en de prachtige houtsnijwerken die hij hiervoor maakte. Dit is niet zomaar een klein voorbeeld, dit is veel meer. Dit is geen werken maar het zo bijzondere, warme, gewone leven op Bronlaak.

Met warme groet, Tanca Boot

Pinksteren

Ik kende het Pinksterfeest voornamelijk van toen ik als kind op de Vrijeschool zat, met de meiboom en de pinksterbruidjes. In de godsdienstlessen die ik vanuit de Christengemeenschap volgde is de Christelijke betekenis van Pinksteren mij bijgebracht als het feest waarmee de uitstorting van de heilige geest gevierd wordt. Door de uitstorting van de heilige geest werd deze voor iedereen, die hem wilde ontvangen, beschikbaar.

Het Pinksterfeest is oorspronkelijk een Joods dankfeest, Sjavoet, voor het binnenhalen van de eerste oogst. Op deze feestdag werd in het bijzonder stilgestaan bij het moment dat God zijn verbond sloot met het Joodse volk bij de berg Sinaï, dat daarbij de tien geboden in ontvangst nam.

Op de ochtend, nadat het hele volk zich twee dagen ritueel had gereinigd, was er donder en bliksem op de berg Sinaï. Vanuit een zware wolk aan de top van de berg klonk ene ramshoorn. De mensen in het tentenkamp beefden van angst en bleven op afstand van de berg zoals God hen geboden had. Mozes sprak en God antwoordde hem in de donder dat hij naar de top moest klimmen. En daar openbaarde God zich aan Mozes in de storm en gaf hem de tien geboden.

(Exodus 19 en 20)

Sjavoet werd gevierd op de 50^e dag na Pesach. Pesach is een van de belangrijkste Joodse lentefeestdagen waarmee onder andere het einde van de slavernij onder Egypte gevierd wordt. Het Pinksterfeest werd door de Joden op de 50^e dag na Pesach gevierd. Pas eeuwen later kreeg het feest ook zijn huidige Christelijke betekenis en ontstond het Christelijke Pinksterfeest.

Op de 50^e dag na Pasen waren de leerlingen van Jezus bijeen in een huis in Jerusaleem om voor Judas, die zichzelf na zijn verraad van het leven beroofd had, een vervangende apostel te kiezen. Nadat zij een vervanger hadden aangewezen klonk er plotseling het geluid van een hevige windvlaag dat het hele huis vulde. Er verschenen vlammen die op de aanwezigen neerdaalden

en op hun hoofden bleven branden. Op deze wijze werden zij vervuld van de Heilige Geest. Toen ze begonnen te spreken, spraken ze allemaal in een andere taal. Een grote menigte kwam op het lawaai af en zij begrepen niet hoe het kon dat zij elk in hun eigen taal werden aangesproken. Er wordt gezegd dat zich die dag 3000 mensen uit verschillende volkeren tot het Christendom bekeerde. Het Pinksterfeest is hiermee het feest van het ontstaan van de Christelijke kerk. De aanwezigen werden 'de eerstelingen' van het Christelijke geloof en trokken vanaf dat moment de wereld over om Gods woord te verkondigen.

(Handelingen 1:13 en 2:1)

Het lijkt geen toeval dat de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag plaatsvond. De beelden van de vlammen en het geluid van de wind lijken op de beelden die de Joden in de Sinaï zagen en wat zij hoorden bij de openbaring van God op de berg. Waar zij toen echter nog een afstand tot God moesten bewaren mochten zij nu, nadat Christus hen hun zonden had afgenomen, de Heilige Geest daadwerkelijk ontvangen.

In mijn zoektocht naar informatie kwam ik de onderstaande tekst tegen.

“Een rabbijn geeft aan dit woord ‘gegraveerd’ een bijzondere uitleg, door er één letter aan te veranderen: lees in plaats van charut (gegraveerd) cherut, dat betekent: vrijheid. Want, zegt hij, niemand zal echte vrijheid vinden, dan alleen door het bestuderen van en leven met de wet.”

De Joden zien hun band met God als een verbond: “Als jullie je aan mijn leefregels houden, zal Ik jullie God zijn.” De Thora werd door God aan Mozes geschonken en hij graveerde ze in twee stenen. De christenen gaven het verbond een nieuwe uitleg. Waar de Joden leven naar de opgelegde wetten van de Thora, maakte het uitstorten van de Heilige Geest de weg vrij voor de Christenen om zich op een nieuwe wijze, van binnenuit, weer met de goddelijke wereld te verbinden. Jezus had zijn “geest” aan zijn volgelingen geschonken en zij konden in vrijheid uitgaan om zijn gedachtegoed door te geven.

Symbolen en gebruiken van Pinksteren

Zoals bij elk jaarfeest heeft ook het Pinksterfeest zijn symbolen en gebruiken. Deze symbolen en gebruiken zijn over het algemeen aan verandering onderhevig. In de middeleeuwen was het Pinksterfeest een van de belangrijkste feesten. De symbolen en gebruiken waren belangrijk om de boodschap van het feest duidelijke

lijk te maken aan de ongeletterden en hen aan deze boodschap te herinneren. De symbolen hebben over het algemeen een religieuze achtergrond. Sommige gebruiken werden echter zonder religieus oogpunt toegevoegd. De wijze waarop het pinksterfeest gevierd werd en gevierd wordt is door de eeuwen heen telkens veranderd. De symbolen bestaan nog steeds al kennen steeds minder mensen hun religieuze achtergrond. Leidend bij het Pinksterfeest is, zoals dit geldt voor alle jaarfeesten, dat het uiteindelijk draait om verbondenheid met elkaar. Hieronder zal ik enkele symbolen en gebruiken uiteenzetten en hun betekenis in het Pinksterverhaal.

Wind: Opvallend is dat het Bijbelse woord voor ‘wind’ ook ‘geest’ betekent. De Joden schreven visioenen, plannen en gedachten toe aan de kant van god die zij in het oude testament al ‘Heilige Geest’ noemde. Wind en geest zijn beide onzichtbaar en ongrijpbaar en zetten zo

“Pinkpop” en “het uitstorten van de Heilige Geest”: Bewerking door David Steenhorst

dingen in beweging. Jesus is niet lijfelijk zette de leerlingen in beweging om het woord van god te gaan verkondigen. Zij werden erdoor 'begeistert', 'bevlogen', 'bezield', etc.

Vuur: de vlammen die op de leerlingen neerdalen zijn geen fysieke vlammen. Het staat symbool voor de intensiteit van hun ervaring waardoor zij in staat waren om het woord te gaan verkondigen. Zij moesten hiervoor 'in vuur en vlam staan', 'geestdriftig zijn'.

Duif: de Pinksterduif is in de middeleeuwen toegevoegd als symbool behorende bij het Pinksterfeest. Jezus ontving de heilige geest namelijk nadat er een duif op zijn hoofd was gaan zitten. De duif was bij de Joden al een symbool van vrede en de enige vogel die aan God geofferd mocht worden.

50: het getal 50 staat voor 'volledigheid'. Pinksteren is het feest van de volledigheid. De volledigheid van de opdracht van Jezus. De leerlingen raakten hier 'vervuld' van de Heilige Geest.

Tongentaal: dat de leerlingen in verschillende talen spraken staat symbool voor de werking van de Heilig Geest die zélf taalbarrières opheft. Wat nodig is om dit te bereiken is het enthousiasme en de geestdrift van de leerlingen om hun verhaal te doen. De taal van het enthousiasme is immers universeel.

Eerstelingen: de Joden vierden met Pinksteren dat de 'eerstelingen' geoogst waren en dat de rest van de oogst snel binnen zou komen. De Christenen geven hier een andere draai aan door de nieuwe volgelingen van het Christen-

dom na het uitstorten van de Heilige Geest de 'eerstelingen' te nemen.

Pinksterblom of Pinksterbruid: het Pinksterbruidje vindt zijn oorsprong nog in de Joodse, nog in de Christelijke traditie. Waar dit gebruik precies vandaan komt is onbekend. Mogelijk vindt het zijn oorsprong in oude, voor Christelijke, oogst en lentefeesten. Het woord Pinksterblom staat op het pinksterbruidje. Zij draagt fluitenkruid bij zich en geen pinksterbloemen.

De meiboom: Ook de meiboom vindt zijn oorsprong in oogst en lentefeesten of zomerfeesten en is later aan het Pinksterfeest gekoppeld. Je zou wel een vergelijking kunnen maken met het vlechten van de linten door ze als vuurtongen te zien.

David Steenhorst

Bronnen:

<http://www.kerkenisrael.nl/vrede-over-israel/voi46-3b.php?s-w=1920&sh=979>

<https://visie.eo.nl/2017/06/de-symbolen-van-pinksteren/>

<http://www.esoterischchristendom.nl/index.php/esoterischchristendom-top/christus2/9-christus-zonnelogos-en-zonnegeest>

<https://fransholtkamp.files.wordpress.com/2012/07/p11hemelvaarten-pinksterensymbolischuitgelegd.pdf>

<https://www.stjosephsentul.org/preparing-ourselves-to-be-witnesses-through-the-spirit/>

<https://blog.ticketmaster.nl/festival/alles-wilt-weten-pinkpop-2018-3313>

Wonen op Bronlaak

Inmiddels wonen we al zo'n vijf jaar op Bronlaak. En we kunnen zeggen dat het de vijf fijnste woonjaren zijn die we kennen. Soms wordt er gevraagd hoe is dat nou om op Bronlaak te wonen? Tja... iedereen weet vast wel hoe het voelt om Bronlaak op te rijden. Voor ons was het in ieder geval meteen een gevoel van thuiskomen. En waarom niet gaan wonen op de plek waar je thuis voelt.

Het is heerlijk, perfectie bestaat niet maar daar komt het toch echt dichtbij: een boerderij aan de voorkant van het huis en een bos aan de achterkant van het huis. Naar het werk toe loop je in 10 stappen met een kop koffie in de hand en de ogen net vijf minuten open.

En niet te vergeten, de vele burens. We krijgen spontaan bezoek van iemand die zich boven in de badkamer verstopt, of dropjes komt zoeken en chocolade in alle kastjes. Iemand die op de bank ploft en een glas fris wil omdat dat eigenlijk tegen de afspraken met de PBer is. En als dat op is ook klaar is met het bezoek en gaat zonder sociaal gewenst gedag te zeggen. We hebben de allerleukste en hartelijkste burens. We hebben de mooiste omgeving en voelen ons thuis, harmonisch en liefdevol in een warme gemeenschap.

En dat zullen velen met ons eens zijn. Alleen hebben wij het voorrecht dat we de dagen, nachten, weekenden, vakanties en alle niet-werkuren ook op Bronlaak aanwezig zijn en dat zijn de leuk-

ste. Want dan breken de koeien uit en gaan we ze vangen. En dan zijn de concerten of is er een kersthandeling, of andere momenten die je samen deelt in het niet-werken maar samen leven.

De eerste geluiden die Noa maakte was geen brabbeltaal of mama, maar oer-echt boe geroep. Geen koetje boe, maar geweldige imitaties. Op blote voeten leerde ze lopen in de late middaguren op de boerderij. In de adventstijd worden we wakker gezongen door de wekzingers, die langs alle woonhuizen om 7 uur liederen gaan zingen. Vanuit de verte dringen er

zachtjes wat stemmen door tot een slaperig bewustzijn, dan liggen we stilletjes te luisteren tot de stemmen weer zachter worden en verdwijnen. Ze wekken ons licht, wiegen ons zachtjes heen en weer en laten ons weer in slaap dommelen.

Met andere bewoners hebben we erg fijne contacten, van kopjes koffie tot logeerpartijen, etentjes of boeiende gesprekken. Bronlaak is deel van ons leven, van ons allemaal. En het is heel fijn dat leven samen te leven. En natuurlijk minstens zo belangrijk en waardevol is het werken op Bronlaak, want we zijn immers een woon- werkgemeenschap. We werken samen aan zo veel mooie doelen, processen en producten. Zijn allen individueel maar toch samen op weg en in ontwikkeling. We genieten van veel mooie ontmoetingen met mensen die op Bronlaak werken. Want dat zijn fijne mensen, héle fijne mensen. Mensen met hart voor elkaar.

Zo ontmoeten we elkaar, delen we met elkaar, inspireren we elkaar, werken we met elkaar en leven we met elkaar.

Job en Sofie

Vrijwilligers in de gemeenschap

We kunnen niet meer zonder. Maar liefst 152 vrijwilligers geven hun tijd en harte krachten aan onze bewoners. Deze schil van vrijwilligers maakt onze gemeenschap en het netwerk van de bewoners steeds groter. Zo ontstaan er nieuwe verbindingen.

Het onderstaande is geschreven door één van deze vrijwilligers en zij houdt een vurig pleidooi voor anderen om zich ook aan te melden. Zij vertelt van haar ervaring met één van onze bewoners. Zonder haar naam, want 'daar gaat het niet om'... en Gerard is ook een gefingeerde naam.

Zij vertelt:

Het is half vijf's middags. Zoals elke woensdag ben ik aanwezig als Gerard bij zijn woonhuis op Bronlaak aan komt lopen. We begroeten elkaar en we zijn blij elkaar weer te ontmoeten. Als eerste volgt de vraag: "Heb je zin in een kopje koffie, Gerard?" Natuurlijk heeft Gerard daar zin in: heerlijk!

Dus zet ik een lekker vers bakkie voor ons. En terwijl hij ervan geniet vertelt hij me dat de vogels geen vetbolletjes meer hebben. "Wat wil je daaraan doen Gerard?" Hij hoeft niet lang na te denken: "Zelf maken" (zoals we dat vaker doen). We hebben vet, zaadjes en vogelpindakaas in voorraad. In de keuken van het woonhuis smelt ik het vet in een pannetje en op de kamer van Gerard roeren we er de zaadjes en de pindakaas doorheen. We vullen wat potjes met het mengsel en zetten dit buiten klaar in het vogelrestaurant. Gerard is er blij mee. Hij zorgt goed voor zijn gevleugelde vrienden.

Dan nemen we de tijd om een plan te maken voor de verjaardag van Gerards vader. Hij wordt 80 jaar. Dat is een hele leeftijd. "Krijgt je vader een cadeau?" Gerard denkt van wel. Hij weet alleen niet wat voor cadeau het gaat worden en hij heeft veel tijd nodig om na te denken. Dan, na stevig overpeinzen en beraadslagen met zichzelf, besluit Gerard dat het iets moet worden voor de boot. "Want mijn vader houdt van de boot". Dat gaat het dus worden. Nu nog gaan uitzoeken wat voor cadeau dan precies voor de boot. We nemen er de tijd voor...

En er is ook tijd voor. Lukt het nu niet voor etenstijd om 18:00 uur dan is er volgende week weer nieuwe tijd! En zo heeft Gerard ook wat om zich op te verheugen! Die tijd en aandacht kan Gerard zo goed gebruiken om samen te lachen en te kunnen nadenken. Om te herkennen wat hij wil en wat zijn wensen zijn. En om samen in alle rust te kunnen bespreken wat je helemaal zelf kunt beslissen en waar, wanneer en hoe je rekening houdt met de mensen om je heen. En vooral waarom!

Tijd voor extra gezelligheid en voor zijn nieuwsgierigheid naar de wereld. Ontdekken, verwondering, genieten. Bijvoorbeeld: samen op internet opzoeken wat een roodwang-schildpad eet of samen naar het tuincentrum gaan en aan de baas alles over planten vragen. Als vrijwilliger kan ik die tijd en aandacht geven. 'Het mes snijdt aan twee kanten'. Op de eerste plaats voor hem en zomaar word ik daar zelf ook blij van.

Waarom wil ik dit aan jullie vertellen? Om te delen dat er meer mensen zoals Gerard zijn, die deze warme aandacht en tijd erg waarderen. Merk je dat hier enthousiast door wordt? Wie weet wil je je dan wel aanmelden als vrijwilliger!

Van harte welkom! Meld je aan bij Toos Brienens, coördinator Vrijwilligerswerk van Bronlaak.

Open Dag 2018 BRONLAAK 70 JAAR

maandag 21 mei 2018 (2e Pinksterdag)

10.00-16.00 uur

Gemertseweg 36, 5841 CE Oploo

Bronlaak www.bronlaak.nl

Wees welkom!

Redactie Bronlaak Journaal

Fransje Aarts-Haagsma, coach bewonersraad
en coördinator bewonersconferentie

Willem de Ridder, vakinhoudelijk Werkleider

Tanca Boot, coördinator cultuur en religie

Erica Krantz, vakinhoudelijk werkleider

David Steenhorst, begeleider

Yolande Eeren-Zanders, managementassistente

Edwin Smet, grafische vormgeving

Marjo Kusters, foto voorzijde

In overleg met Yolande Eeren kun je een bijdrage
voor het Bronlaak Journaal aanleveren.

Neem daarvoor contact op via: YEeren-Zanders@DeSeizoenen.org

Deze editie werd mede mogelijk gemaakt door:

Mat Arts, Team Peronniek, bewonersraad, Malon Peters, Hans en
Marja van Gend, Janne Tijssen, Team en cliënten De Waterman, Job
de Nooijer en Sofie Weijkamp, Eefje Kouthoofd, Wendy Rooijmans,
Familie Klauwer en Alfredo Haighton.